

AMBLAÐI

–Eg eri ofta troyttur og orki ikki at tosa. So kanska eg bara átti at tosa minni, sigur Petur Pólson skemtiliga, men leggur afturat, at tað ofta er torført at skoyta allar tankarnir hjá sær upp í setningarnir, sum hann orðar, og tí klárar hann ikki at tosa nógv ella hart.

– Tað verður ringt at fara aftur til arbeiðis at undirvísa, sigur hann og rópar hart “fylgið við!”, sum stóð hann við talvuna í eini skúlastovu.

– Eg klári ikki at tóna tað rætt, leggur hann afturat.

Eg klári heldur ikki at syngja, tí eg brúki so nógva orku uppá, at fáa orðini út, at eg ikki havi orku til at gera tað rætt, sigur hann.

– So kann man siga, at eg altíð havi sungið sum ein blóðproppur, leggur hann skemtiliga afturat.

Addressan er Klaksvíkar Sjúkrahús

Addressan hjá Peturi hevur verið á Klaksvíkar Sjúkrahúsi seinastu longu tíðina. Kamarið á Deild 3 er rúmligt og ljóst. Á sofaborðinum liggja fleiri LP-plátur av millum annað Led Zepplin, Ben harper og The Smiths, sum Petur hevur bílagt á netinum, hóast ongin plátur-spælari er á stovu 7.

– Eg gleði meg at koma heim, so eg fái lurtað eftir hesum nýggju plátunum – serliga Led Zepplin, so eg fái larma eitt sindur. Eg gleði meg til at koma inn í mítt egna hús, seta meg í sofuna og koyra eina plátu frá og síggja Sandavág gjøgnum vindeygad, sigur Petur vónríkur.

Hann hevur grund til at gleða seg, tí í nýggju mánaðir hevur hann búð á fyra ymiskum sjúkrahúsum.

– Her á Klaksvíkar Sjúkrahúsi venji eg fram ímóti at koma heim. Eg mangli vinstra arm, og skal til dømis læra meg at skera breyð við einum armi, sigur hann, og leggur afturat, at tá hann kemur heim til

Sálmurin, ið fylgir Peturi í gerandis- degnum

*Faðir, fylg mær henda dag,
vend til tín mítt sinnalag,
troystaríka trúgv mær gev,
gláðan hug til dagsins strev;
villist eg, so vís mær slóð,
goym øll míni heil og góð,
Faðir, signa land og tjóð!
Orð: Mikkjal av Ryggi*